

fige, at dette var Tilfældet. Men jeg troer, at selv om der ikke var nogen Tvivl om, at Hestene havde været indkaldte til bestandig Brug i Maren 1805 og 6, saa er derved opstaaet et saadant Forhold, at man nu ikke vilde være istand til at gjøre sig Rede for, hvorledes det blev ordnet, da Krigen ophørte, i Maren 1813 til 1814. Jeg troer ikke, man veed, hvorledes det skete; idetmindste har jeg ikke været istand til at skaffe mig fuldstændig Kundskab derom. Jeg troer derfor det er det Simpleste, at holde sig til Sagen saaledes, som den findes udvillet i det virkelige Liv. Ogsaa er det klart, at i intet af disse Krigsaar, hverken 1848 eller 1849 eller 1850 have disse Heste ved nogen Bestemmelse fra Krigsministeren været indkaldte til bestandigt Brug. Naar den ærede Forslagsstiller endvidere har talt om, at de Heste, som i Maret 1848 bleve tilbageleverede vedkommende Udredere, udtryffeligt leveredes dem som deres Eiendom, og at Udrederne derfor ved at stille de samme Heste 1849 absolut maatte tilkomme Remonteringspenge, da kan jeg ikke deri være aldeles enig med ham. Det synes vel ved første Blik, at, naar disse Heste ere dem overdragne som Eiendom, saa maae de ogsaa være berettigede til at tilbagelevere dem til Krigsbestyrelsen i Begyndelsen af 1849; men vi maae vel mærke os, at Krigen i 1849 ophørte i Midten af Maret, og da disse Heste skulde tilbageleveres, blev det betydet Vedkommende, at deres Heste vare blevne borte, og at de enten maatte stille andre Heste eller lade sig nøie med den Interimshest, som skulde være Statens Hest. I saa Fald kunde der dog ikke være Tale om, at der skulde tilkomme dem Remonteringspenge for hele Maret, men i al Fald da kun for det halve Aar. Men vi komme herved i et af de

de Tilfælde, der ikke føre til noget sandt eller rigtigt Resultat.

En af de ærede Rigsdagsmænd, som havde stillet Forslaget under Nr. 5, har modtaget dette Forslag og meent, at de skulde alle skee lige Ret og alle tage Hestene tilbage, da det ellers vilde blive skadeligt for Statskassen. Det kan jeg virkelig ikke see, hvorledes det skulde kunde blive skadeligt for Statskassen, at vedkommende Udredere vilde renoncere paa en Hest for 46 Rbd; idetmindste have de Heste, man hidtil har stillet til vedkommende Cavalleri eller Artilleri afdeling, været meget mere end 46 Rbd. værd. Jeg anseer Bestemmelsen, som staaer i Udkastet, for at være, om ikke af væsentlig Betydning, saa dog ret hensigtsmæssig; jeg troer der vil findes en heel Deel omkring i Landet, som vilde være i Favør af Statskassen. Thi vel troer jeg, at hvis Staten paa een Gang skulde bortsalge alle disse Heste, hvis Antal kan anslaaes til 5 à 6000, saa vilde Prisen nok gaae ned til 46 Rbd; men for Diebliffet koster en blot nogenlunde brugelig Dragonhest rigtignok mere end 46 Rbd.

Rettelser.

Nr 148, S. 2321, L. 17 f. n., 1852 læs: 1854.
— 149, — 2345, L. 14 f. n., „ei er“ L. „er“.